

Kopie
 Afgeleverd aan: mr.
 art. 792 Ger. W.
 Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

66935

Repertoriumnummer 2014 / 14957
Datum van uitspraak 10 oktober 2014
Rolnummer 2011/AR/1963

Uitgifte		
Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

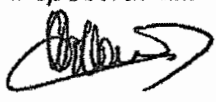
Eindarrest
 t.a.v. 2de tot 6de
 geïntimeerden

Tussenarrest
 t.a.v. 1ste geïntimeerde
 BR

Hof van beroep Gent

Arrest

negende kamer

Aangeboden op 14 OKT. 2014
Niet te registreren Anja WILLEMS <i>Ea. inspecteur a.i.</i>

COVER 01-00000037505-0001-0014-02-01-1

66936

2011/AR/1963 - In de zaak van:

Het VLAAMSE GEWEST

vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
ten verzoeken van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening
en Sport,
met kabinet te 1210 Brussel, Koning Albert II laan 19, bus 10,
die woonstkeuze heeft ten kantore van zijn raadsman hierna vermeld,

appellant,

hebbende als raadsman mr. BRONDERS Bart, advocaat te 8400 OOSTENDE,
Archimedesstraat 7

tegen

1.
met zetel te
ingeschreven met KBO-nummer
failliet verklaard bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Nijvel op 31 januari 2011,
waarbij als curator werd aangesteld Mr. , advocaat te
, (cf. stuk 13 neergelegd ter terechtzitting 07.10.2011)

geïntimeerde,
niet verschijnend noch iemand voor haar,

2.
wonende te

3.
wonende te

4.
wonende te

geïntimeerden,

hebbende als raadsman mr. BOULLART Sven, advocaat te 9000 GENT, Voskenslaan 419

5.

66937

met zetel te
ingeschreven met KBO-nummer

6.
met zetel te
ingeschreven met KBO-nummer

geïntimeerden,

hebbende als raadsman mr. DEPOVERE Rik, advocaat te 8800 ROESLARE, Processiestraat 21

wijst het hof het volgend arrest:

1.

Het bestreden vonnis is het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, zetelend zoals in kortgeding, van 8 juni 2011 in de zaak die daar gekend was onder de (gevoegde) A.R. nummers en , waartegen appellant middels het beroepsverzoekschrift neergelegd ter griffie van dit hof op 29 juni 2011 tijdig hoger beroep heeft ingesteld.

Er werd incidenteel beroep ingesteld door eerste tot en met vierde geïntimeerde enerzijds en door vijfde en zesde geïntimeerde anderzijds.

2.

Het hof heeft de partijen gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands, behoudens eerste geïntimeerde (q.q.) die niet is verschenen, noch iemand voor haar.

Geen der partijen heeft enig voordeel tegen deze partij gevorderd.

Weliswaar vermeldt appellant op p. 33 van zijn syntheseconclusie: *“eerste geïntimeerde qq. is op heden niet meer tussengekomen in huidige procedure. In zoverre eerste geïntimeerde partij qq. in huidige procedure niet meer zou tussenkomen dan wel verschijnen, wordt in toepassing van art. 747 Ger.W. arrest “zoals op tegenspraak” lastens haar gevorderd”*. Uit het zittingsblad blijkt evenwel niet dat ter zitting dergelijk (of enig) voordeel werd gevraagd. Bovendien stelt zich de vraag of dergelijk voordeel wel ten aanzien van de curator q.q. (tegen wie de conclusie van appellant gericht is) kan worden verleend, nu:

- het beroepsverzoekschrift gericht is tegen de vennootschap als zodanig en niet tegen de curator q.q., ofschoon het faillissement op basis van door appelland terloops de beroepsprocedure overlegde stukken reeds blijkt te dateren van 31 januari 2011, waarbij dan onmiddellijk moet worden vastgesteld dat in eerste aanleg nog na faillissement door een raadsman conclusies voor de vennootschap werden neergelegd zonder dat van het faillissement gewag werd gemaakt,
- de curator q.q. door appelland (of door andere partijen) nooit in het geding werd betrokken,
- laatst genoemde ook niet uitdrukkelijk heeft verklaard de procedure verder te zetten, terwijl zich tegelijk de vraag stelt of het vermoeden van art. 63bis, lid 3 Fall. W. in onderhavig geval wel toepassing kan vinden in de mate dat het een vordering betreft waaromtrent voor zover als bekend geen schuldvordering in het faillissement werd ingediend (en waarbij dus geen schuldvordering werd betwist of aangehouden) en het trouwens ook niet duidelijk is in welke mate de vordering gelet op haar voorwerp (zie hierna) van aard zou kunnen zijn tot dergelijke aangifte te leiden.

Het hof kan dan ook enkel de afwezigheid vaststellen van eerste geïntimeerde en ten aanzien van deze partij de zaak naar de rol verwijzen.

Het hof merkt daarbij op dat er zich daarbij geen probleem van onsplitsbaarheid stelt. Behoudens de gedingkosten, is de vordering die mede door eerste geïntimeerde werd ingesteld, er in essentie op gericht om (op vraag van meerdere partijen) een stakingsbevel met betrekking tot het gebruik van de parking van het pand gelegen te , uitgevaardigd volgens P.V. op 19 oktober 2010 en in werkelijkheid op 18 oktober 2010 en bekrachtigd op 25 oktober 2010, te horen opheffen. Daarnaast vorder(d)en (enkel) vijfde en zesde geïntimeerden (reeds voor de eerste rechter) de vrijgave van de kwestieuze parking onder verbeurte van een dwangsom en hebben zij in deze instantie hun vordering uitgebreid met de vraag een definitief verbod te horen opleggen aan appelland om een stakingsbevel dienaangaande op te leggen.

Welnu: met betrekking tot al deze vorderingen (en inzonderheid met betrekking tot de door eerste geïntimeerde voor de eerste rechter gestelde en ingewilligde vordering) is het hoe dan ook zo dat zelfs indien het hof tegenstrijdig zou oordelen, de afwijzing ervan in één beslissing en de toewijzing ervan in een andere niet zou leiden tot materiële onuitvoerbaarheid zoals bedoeld in art. 31 Ger.W.; dit zou enkel tot gevolg hebben dat de opheffing (of zelfs de vrijgave of het verbod) die op vraag van bepaalde partijen wordt ingewilligd, niet (een tweede keer) op vraag van een andere partij wordt ingewilligd, dan wel dat de opheffing (respectievelijk de vrijgave of het verbod) die op vraag van bepaalde partijen eerst niet wordt ingewilligd, uiteindelijk toch wordt bevolen op vraag van een andere partij. Niets wijst er op dat in deze een stakingsbevel aan de orde zou zijn dat alleen en noodzakelijk eenzelfde beslechting zou kunnen/moeten krijgen ten aanzien van alle partijen ten laste van wie het werd bevolen.

3.

66939

Het hof heeft kennis genomen van de neergelegde conclusies en van de overgelegde stukken. Er werd een syntheseconclusie in de zin van art. 748bis Ger.W. neergelegd ter griffie van dit hof voor appellant op 24 februari 2014, voor tweede tot en met vierde geïntimeerde op 1 juni 2012 en voor appellant op 13 november 2013.

4.

Het voorwerp van het geschil is, zoals hierboven reeds aangeduid, het mondeling stakingsbevel dat werd uitgevaardigd volgens P.V. op 19 oktober 2010 en in werkelijkheid op 18 oktober 2010, dat werd bekrachtigd op 25 oktober 2010, en dat (enkel) betrekking heeft op het gebruik van de parking die deel uitmaakt van een onroerend geheel gelegen te (kadastraal gekend onder).

Dit geheel bestaat uit verschillende constructies (waaronder een hoofdgebouw en een aantal bijgebouwen en terrasconstructies) waarin een restaurant met feestzaal wordt (of althans ten tijde van het stakingsbevel "werd") uitgebaat onder de naam " ". De parking (die plaats zou bieden aan een 125-tal voertuigen) staat in functie van deze uitbating.

Volgens het gewestplan goedgekeurd bij K.B. van 17 december 1979, is het perceel waarop zich het hoofdgebouw bevindt (kadastraal omschreven als gelegen in een woongebied met landelijk karakter, terwijl de rest van het betrokken terrein bestemd is als "agrarisch gebied".

Volgens het Algemeen Plan van Aanleg , goedgekeurd door het Besluit van de Vlaamse Regering van 29 april 1991, is het perceel nummer bestemd als "woongehucht en/of woonkorrels", terwijl de rest van het terrein bestemd is als "landelijk en open ruimte gebieden met agrarisch karakter".

5.

en hebben bij dagvaarding van 6 januari 2011 de opheffing van het stakingsbevel gevorderd, met verwijzing van appellant in de gedingkosten (zaak AR.).

en hebben bij dagvaarding van 20 januari 2011 (eveneens) de opheffing van het stakingsbevel gevorderd, alsook van de bekrachtigingsbeslissing van 25 oktober 2010. Daarnaast vorderden ze dat de vrijgave van de parking zou worden bevolen binnen de 24 uur vanaf de betekening van de tussen te komen beslissing onder verbeurte van een dwangsom van 10.000,00 euro per dag vertraging. Ook zij vorderden de verwijzing van appellant in de gedingkosten. (zaak).

Middels het bestreden vonnis heeft de eerste rechter de aldus voor hem bekende twee zaken samengevoegd; hij verklaarde de belde vorderingen toelaatbaar en in die mate gegrond dat hij de onmiddellijke opheffing beval van het kwestieuze stakingsbevel. Hij wees het meer gevorderde af als niet gegrond en verwees appellant in de gedingkosten, die hij heeft begroot aan de zijde van de eisende partijen, waarbij hij aan elk van hen een rechtsplegingsvergoeding van 1.320,00 euro toekende.

6.

6.1. In deze instantie beoogt appellant volgens zijn syntheseconclusie:

- de bevestiging van de bestreden beslissing (met de afwijzing van het incidenteel beroep dienaangaande als ontvankelijk, doch ongegrond) in de mate dat de eerste rechter heeft geoordeeld dat:
 - o het gewoonlijk gebruiken van een grond voor de doeleinden bedoeld in art. 4.2.1., § 1, 5°, b) VCRO¹ zonder stedenbouwkundige vergunning:
 - het voorwerp kan uitmaken van een stakingsbevel zoals bedoeld in art. 6.1.47 VCRO,
 - een gewontemisdrijf uitmaakt dat vreemd is aan een instandhoudingsmisdrijf,
 - het niet ter zake doet of het kwestieus voornoemd gewoonlijk gebruik al dan niet is aangevangen vóór de invoering van de vergunningplicht bedoeld in art. 4.2.1., § 1, 5°, b) VCRO,
 - o het bestreden stakingsbevel een preventief karakter heeft,
 - o het vermoeden van vergunning zoals bedoeld in art. 4.2.14 VCRO ten deze niet speelt,
 - o het bestreden stakingsbevel de formele motiveringsplicht niet schendt,
- het teniet doen van de bestreden beslissing en opnieuw wijzende:
 - o de oorspronkelijke vorderingen van geïntimeerden af te wijzen als niet ontvankelijk,
 - o de gedinginleidende dagvaarding in de zaak nietig te verklaren wegens schending van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
 - o de bijkomende vordering tot veroordeling van appellant tot een dwangsom onontvankelijk te verklaren,
 - o minstens de oorspronkelijke vorderingen van geïntimeerden af te wijzen als niet gegrond,
 - o geïntimeerden solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere te verwijzen in de gedingkosten van de belde instanties, die hij aan

¹- "VCRO": de *Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening*, gecoördineerd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende de coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening, in werking getreden op 1 september 2009.

zijn zijde heeft begroot en waarbij hij geen aanspraak maakt op enige rechtsplegingsvergoeding.

6.2. Tweede tot en met vierde geïntimeerden enerzijds en vijfde en zesde geïntimeerden anderzijds beogen in deze instantie volgens hun syntheseconclusie in essentie dat het hof:

- het hoger beroep zou afwijzen als ongegrond en hun incidenteel beroep telkens ontvankelijk en gegrond zou verklaren,
- de bestreden beslissing strekkende tot opheffing van het kwestieuze stakingsbevel zou bevestigen, gebeurlijk op grond van de middelen die door de eerste rechter werden afgewezen en waaromtrent ze incidenteel beroep hebben ingesteld,
- (minstens) bij wijze van prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te vragen of art. 4.2.1.5°, 6.1.47 en 6.1.1. VCRO:
 - o art. 10 G.W. schenden voor zover zij in die zin worden geïnterpreteerd dat het gewoonlijk gebruik van een grond als gewoontemisdrijf moet aangezien worden zodat dit misdrijf de facto niet kan verjaren gezien het iedere dag weer opnieuw wordt gepleegd ook al is die grond niet gelegen in een kwetsbaar gebied, terwijl het stedenbouwmisdrijf m.b.t. andere verrichtingen onderworpen aan de stedenbouwkundige vergunningsplicht zoals vermeld in art. 4.2.1. VCRO wordt aanzien als aftopend misdrijf en dus wel kan verjaren;
 - o art. 14 G.W. schenden voor zover ze in die zin worden geïnterpreteerd dat het gewoonlijk gebruik van een grond, ook al is dit gewoonlijk gebruik aangevangen voor 1 mei 2000, sinds die datum vergunningsplichtig geworden, het voorwerp uitmaakt van een stakingsbevel of nog van een herstellvordering of nog van een strafrechtelijke vervolging indien dit gebruik blijft voortduren na 1 mei 2000 en daartoe geen stedenbouwkundige vergunning werd verkregen;
- appellatant zou verwijzen in de gedingkosten van de beide instanties, die ze in hun conclusie hebben begroot en die mede de rechtsplegingsvergoedingen omvatten.

Vijfde en zesde geïntimeerden vorderen bijkomend (op incidenteel beroep) dat hun oorspronkelijke vordering tot vrijgave van de parking onder verbeurte van een dwangsom van 10.000,00 euro per dag vertraging alsnog zou worden ingewilligd; bovendien vorderen ze voor het eerst in deze instantie dat het hof aan appellatant het verbod zou opleggen nog nieuwe stakingsbevelen aangaande de kwestieuze parking op te leggen, en dit onder verbeurte van een dwangsom van 50.000,00 euro per overtreding.

7.

Steeds met dien verstande dat het hof niet oordeelt ten aanzien van eerste geïntimeerde (q.q.), stelt het hof vooreerst vast dat geen der (overige) partijen de ontvankelijkheid van het hoger beroep of de incidentele beroepen, in de mate als tegen hem of haar gericht, betwist, terwijl het hof ook geen ambtshalve op te werpen middelen van niet ontvankelijkheid

dienaangaande ontwaart. Het hoger beroep (in de mate als gericht tegen tweede tot en met zesde geïntimeerde) en de incidentele beroepen zijn dan ook ontvankelijk te verklaren.

8.

Het hof treedt de eerste rechter bij waar hij geen nietigheid van de dagvaarding in de zaak heeft weerhouden wegens strijdigheid met de wet van 15 juni 1935. De Franse woorden op p. 2 van de dagvaarding betreffen enkel een mededeling betreffende een soort tekstverwerkingsprobleem of minstens een informaticaprobleem, en hebben geen uitstaans met *“het onderwerp en de (korte samenvatting van) de middelen”*, noch met (verdere) op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen (zie art. 702 Ger.W. juncto art. 43 Ger.W.). Een dergelijke (per ongeluk in de tekst gebleven en kennelijk automatisch door de software gegenereerde) mededeling of code die louter op de tekstverwerking of de informatica betrekking heeft is, zoals hier het geval is, (ofschoon opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging) niet van aard om tot de nietigheid van de akte te leiden. Het hoger beroep van appelllant is op dit punt ongegrond.

9.

9.1. Art. 6.1.47 VCRO, waarop het stakingsbevel van appelllant gesteund is, dient te worden gelezen samen met en in de context van art. 159 GW, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen.

Krachtens deze laatste bepaling behoort het tot de bevoegdheid van dit hof, zetelend in graad van beroep als kort gedingrechter bij toepassing van art. 6.1.47, lid 6 VCRO, om het stakingsbevel op zijn externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of het strookt met de wet, dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust.

De externe wettigheid betreft de vraag of degene van wie de bestuurshandeling uitgaat, daartoe wel bevoegd is en of de procedure- en vormvereisten die voor de bestuurshandeling gelden, wel in acht zijn genomen.

De interne wettigheid betreft de motieven, de inhoud en het doel van de bestuurshandeling. Dienaangaande moet de rechter nagaan of in essentie de beslissing van het bevoegd bestuur om een stakingsbevel op te leggen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen.

Mocht blijken dat het stakingsbevel steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dan moet de rechter dit bevel zonder gevolg laten.

Het komt het hof daarbij niet toe om de opportuniteit van de herstelmaatregel te beoordelen. Het hof oordeelt daarbij alleen of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing om de kwestieuze maatregel te treffen. Rekening houdend met de beleid- en beoordelingsvrijheid van het bestuur kan het hof, zetelend als kort gedingrechter die beslissing slechts marginaal toetsen. Het stakingsbevel kan wegens zijn inhoud slechts door de rechter onrechtmatig worden bevonden indien zij *kennelijk onredelijk* is.

9.2. De eerste rechter heeft zijn beslissing tot opheffing van het kwestieuze (mondeling gegeven) stakingsbevel gesteund op de externe onwettigheid ervan. Hij was m.n. van oordeel dat de vaststellingen die aan het stakingsbevel ten grondslag lagen niet uitgingen van de persoon (zijnde in dit geval de GSI² bevoegd voor West-Vlaanderen in persoon) die het stakingsbevel heeft uitgevaardigd en daartoe ook bevoegd was, maar van een derde, m.n. mevrouw _____, van wie (bovendien) niet aangetoond was dat zij voor dergelijke vaststellingen bevoegd was.

Welnu, los van de discussie over de beweerde externe onwettigheid, waaromtrent het hof hierna ten overvloede nog het onder 8.4. gestelde zal toevoegen, is het hof van oordeel dat in het kader van de interne wettigheidstoets (zoals ook door geïntimeerden twee tot en met zes wordt ingeroepen) het stakingsbevel als *kennelijk onredelijk* over komt, derwijze dat er om die reden uit hoofde van art. 159 GW geen gevolg kan worden aan gegeven (zie 8.3. hierna).

9.3. Aan het stakingsbevel kan geen gevolg worden verleend uit hoofde van kennelijke onredelijkheid (interne wettigheidstoets in toepassing van art. 159 GW).

Het hof, dat zoals gezegd nagaat of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing om de kwestieuze maatregel te treffen, dient zich bij deze beoordeling terug te plaatsen op het ogenblik dat het stakingsbevel werd gegeven en kan dus onder meer geen rekening houden met het feit dat met betrekking tot het geheel van de aanwezige constructies van het restaurant en feestzaal complex door de GSI op 8 januari 2013 een herstellvordering werd aanhangig gemaakt die door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk middels vonnis van 11 februari 2014 deels werd ingewilligd in die zin dat een hele reeks constructies (gaande van verschillende bijgebouwen, de veranda ingericht als zaal, de overdekte speelzaal en verschillende terrassen tot de kwestieuze parking) binnen een termijn van 12 maanden dienen te worden afgebroken; dit vonnis zou volgens de laatst door partijen meegedeelde gegevens trouwens nog niet in kracht van gewijsde zijn getreden. Daarbij is het overigens zo dat een stakingsbevel een preventief karakter dient te hebben ten aanzien van het goed of de goederen waaromtrent het wordt uitgevaardigd en aldus dient bij te dragen tot de preservatie van een herstelmaatregel met betrekking tot dat goed of deze goederen (d.i. in onderhavig geval de parking), doch niet met betrekking tot (het

² Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur

gebruik van) andere goederen (zoals hier genoemde constructies) waaromtrent het niet werd uitgevaardigd.

Welnu, ook al moet worden aangenomen dat het stakingsbevel een preventief karakter vertoont ten aanzien van het verder gewoonlijk gebruik van de parking (welk gewoonlijk gebruik uit hoofde van art. 4.2.1.5°, ltt. b juncto 6.1.1., lid 1, 1° VCRO een gewontemisdrijf uitmaakt ten aanzien van het verder zetten waarvan middels het stakingsbevel preventief wordt opgetreden), dan nog neemt dit niet weg en is het zo dat het in onderhavige specifieke omstandigheden een kennelijk onredelijk karakter vertoont. Het stakingsbevel heeft zoals gezegd immers enkel en alleen betrekking op de parking van zo'n 125 plaatsen, die in functie staat van het aanwezige restaurant en feestzaal complex. Concreet impliceert het stakingsbevel bij uitvaardiging ervan dan ook dat het restaurant en de feestzaal verder kunnen worden uitgebaat, doch dat de parking niet langer kan worden benut. Dit heeft dan voor gevolg dat de wagens van de klanten langs de openbare weg of op andere plaatsen in de buurt dienen te worden geparkeerd, hetgeen voor deze buurt dan bijzonder belastend is en waarmee de goede ruimtelijke ordening niet gebaat is. Het stakingsbevel heeft niet tot gevolg dat de parking, als verharde vlakke, (uit het zicht) verdwijnt, terwijl het evenmin tot gevolg heeft dat de omgeving verlost is van de aanwezigheid van de wagens van het cliënteel en mogelijks van het personeel, nu het de verdere uitbating van het complex niet tot voorwerp heeft, noch belet. Het stakingsbevel heeft hoogstens voor effect dat deze uitbating bemoeilijkt wordt, terwijl anderzijds de omgeving extra belast wordt door geparkeerde wagens.

9.4. Louter ten overvloede laat het hof nog het volgende gelden met betrekking tot de externe wettigheidstoets.

9.4.1. Anders dan de eerste rechter en mede op basis van de gegevens die appellant thans voorlegt, neemt het hof alvast aan dat mevrouw bevoegd was de vaststellingen te verrichten die ze heeft gedaan en hieromtrent P.V. met bijzondere bewijswaarde (zoals voorzien in art. 6.1.5. VCRO) op te stellen.

Immers:

- overeenkomstig art. 7, § 3, 2° van het Besluit van de Vlaamse Regering tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid inspectie RWO *“wordt het hoofd van het agentschap aangewezen als gemachtigd voor (...) het aanwijzen van ambtenaren die belast worden met (...) opdrachten zoals omschreven in (...) artikel 6.1.5 van de VCRO.”*
- de aanwijzing van mevrouw gebeurde door de Administrateur-Generaal van het Agentschap Inspectie RWO bij besluit van 1 september 2010,
- overeenkomstig art. 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2000 *houdende de aanwijzing van ambtenaren die bevoegd zijn om de misdrijven op gebied van de ruimtelijke ordening en stedenbouw op te sporen en vast te stellen, diende de aanwijzing een ambtenaar te betreffen van niveau A tot D,*

- overeenkomstig art. 12, 8° van het Besluit van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de rechtspositie van het personeel van de diensten van de Vlaamse overheid, wordt onder "ambtenaar" verstaan: "elk personeelslid dat toegelaten is tot een proeftijd met het oog op een vaste benoeming (zoals hier mevrouw) of dat in vast dienstverband benoemd is.",
- overeenkomstig art. 3.4. van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 januari 2006 houdende vaststelling van de rechtspositie van het personeel van de diensten van de Vlaamse overheid, stemt een bachelor diploma van het hoger onderwijs van één cyclus of daarmee gelijkgesteld onderwijs (waarvan mevrouw houder is), overeen met het niveau B.

Mevrouw was aldus bevoegd om op 18 oktober 2010 vaststellingen te doen waaruit een stedenbouwkundig misdrijf kan blijken en hieromtrent P.V. op te stellen. Zij was eveneens bevoegd om een (mondeling) stakingsbevel te geven, wat ze in onderhavig geval evenwel niet heeft gedaan aangezien (zoals op dit punt waarheidsgetrouw in het P.V. van 19 oktober 2010 werd weergegeven) het stakingsbevel mondeling werd gegeven door de GSI-West-Vlaanderen, de heer , die naar aanleiding van de vaststellingen aanwezig was en omtrent wiens bevoegdheid tot het geven van een stakingsbevel (die uitdrukkelijk voorzien is in art. 6.1.5. VCRO) geen betwisting bestaat.

9.4.2. Wel stelt zich vervolgens de vraag of het stakingsbevel wel op een wettige wijze werd bekrachtigd, en of er om die reden uit hoofde van art. 159 GW gevolg kan worden aan gegeven. Dienaangaande overweegt het hof louter ten overvloede, nu onder 8.3. reeds tot de interne onwettigheid werd beslist, het volgende.

Art. 6.1.47, lid 1 VCRO impliceert dat enkel diegene die een inbreuk vaststelt, daaromtrent een stakingsbevel kan geven; de tekst luidt immers "de in art. 6.1.5. vermelde ambtenaren (...) kunnen mondeling ter plaatse de onmiddellijke staking van het werk, van de handelingen of van het gebruik bevelen indien zij vaststellen dat het werk, de handelingen of de wijzigingen een inbreuk vormen ..."; de decreetgever laat aldus niet toe dat een derde een stakingsbevel oplegt omtrent inbreuken die hij niet (zelf) heeft vastgesteld.

Deze vaststelling gebeurt overeenkomstig en in de logica van art. 6.1.5, lid 1 VCRO middels P.V. (met bijzondere bewijskracht). Deze bepaling voorziet immers dat de daarin vermelde personen bevoegd zijn om de stedenbouwkundige misdrijven op te sporen en "vast te stellen door een proces-verbaal". Het is naar deze "vaststelling" waarnaar art. 6.1.47, lid 1 VCRO verwijst. Congruent hiermee dient de GSI overeenkomstig art. 6.1.47, lid 4 VCRO over het P.V. van vaststelling te beschikken, alvorens een beslissing te kunnen nemen omtrent de bekrachtiging, waarbij de korte termijn waarover hij daartoe beschikt overeenkomstig art. 6.1.47, lid 5 VCRO slechts aanvang neemt bij de kennisgeving daarvan.

Uit art. 6.1.47, lid 1 juncto 6.1.5. VCRO volgt dat de (daartoe bevoegde) persoon die het stakingsbevel geeft noodzakelijkerwijze dezelfde (daartoe bevoegde) persoon dient te zijn

die het P.V. opstelt waarin door hem (en dus niet door een derde) gemaakte vaststellingen, d.w.z. de door hem vastgestelde inbreuk (evenals het feit dat door hem een stakingsbevel werd gegeven) is opgenomen.

Overeenkomstig art. 6.1.47, lid 1 VCRO zou de GSI aldus niet rechtsgeldig een stakingsbevel kunnen bekrachtigen dat (eerder) gegeven werd door een daartoe bevoegd persoon (weze het hijzelf) op basis van vaststellingen van derden, ook al zijn die derden tot dergelijke vaststellingen bevoegd.

Maar evenzeer druist het in tegen de rechtszekerheid die ook art. 6.1.47 en 6.1.5 VCRO beogen om aan te nemen dat de GSI zich zelf dan wél zou mogen steunen op "vaststellingen" van diegene die het stakingsbevel heeft gegeven en waarvan deze persoon geen P.V. zou hebben opgemaakt. Inzonderheid zou het in onderhavig geval indruisen tegen de rechtszekerheid indien zou worden aangenomen dat de GSI (wiens integriteit hier wat het hof betreft overigens in generlei mate ter discussie staat) zich bij de bekrachtiging van zijn eigen stakingsbevel zou mogen steunen op eigen vaststellingen waarvan door hem geen P.V. werd opgemaakt; dit terwijl hetgeen opgenomen is in het P.V. van mevrouw haar eigen vaststellingen betreft. Dat het "aannemelijk" voorkomt of kan worden "verondersteld" dat de GSI hetzelfde kan/zal hebben vastgesteld als mevrouw nu ze volgens het P.V. van laatstgenoemde samen ter plaatse zijn geweest en samen een rondgang hebben gemaakt, is niet van aard anders te doen oordelen en neemt niet weg dat er in onderhavig geval geen sprake is van een (daartoe bevoegd) persoon die een stakingsbevel heeft uitgevaardigd omtrent inbreuken die hij zelf (zoals vereist door art. 6.1.47 VCRO) middels een P.V. (conform art. 6.1.5 VCRO) heeft vastgesteld. Dit kan dan ook niet rechtgezet worden door de betrokken GSI als getuige te verhoren nopens wat hij toenmalig zelf zou hebben vastgesteld.

Dit alles nog daar gelaten het feit dat middels de beslissing van 25 oktober 2010 een stakingsbevel werd bekrachtigd dat beweerd werd gegeven op 19 oktober 2010 (zoals ook vermeld in het P.V. van die datum), daar waar partijen het er thans over eens zijn (zodat ten aanzien van dit P.V. het tegenbewijs als genoegzaam geleverd moet worden beschouwd) dat op die datum geen stakingsbevel werd uitgevaardigd, maar wél op 18 oktober 2010.

10.

De opheffing van het stakingsbevel door de eerste rechter, zoals thans (weze het op andere gronden) bevestigd door het hof, heeft tot gevolg dat de parking (vanaf deze beslissing tot opheffing) opnieuw kon worden gebruikt, zodat er verder geen vrijgave dient geschieden of te worden bevolen; er bestaat dan ook geen aanleiding om nog enige dwangsom op te leggen; door de opheffing van het stakingsbevel verdwijnt ook de bekrachtigingsbeslissing uit de rechtsorde/alvast wordt zij onwerkdadig; verdere vorderingen dienaangaande zijn hoe dan ook niet gegrond.

Zetelend als kort gedingrechter bij toepassing van art. 6.1.47, lid 6 VCRO, vermag het hof aan appelland geen verbod op te leggen (laat staan onder verbeurte van een dwangsom) om in de toekomst een nieuw stakingsbevel uit te vaardigen; dit zou een ongeoorloofde inmenging betekenen in de beleidsvrijheid en opportuiniteitsbeoordeling van de uitvoerende macht, wiens beslissingen het hof (zoals hoger uiteengezet) bij toepassing van art. 159 GW en art. 6.1.47, lid 6 VCRO enkel vermag op hun wettigheid te toetsen.

11.

Als in het ongelijk gestelde partij dient appelland te worden verwezen in de gedingkosten van de beide instanties.

Sinds de tussenkomst van de arresten van het grondwettelijk Hof van 8 maart 2012 (arrest nr. 43/2012, www.grondwettelijkhof.be, weliswaar inzake de herstellvordering) van 25 april 2013 (arrest nr. 57/2013 van 25 april 2013, www.grondwettelijkhof.be, ditmaal specifiek inzake de stakingsvordering), kunnen geïntimeerden ten aanzien van appelland geen aanspraak maken op rechtsplegingsvergoeding wat de beide instanties betreft. Het grondwettelijk hof overwoog hierbij dat de betrokken overheid bij het instellen van de herstellvordering en/of bij het voeren van verweer op de stakingsvordering handelt in het openbaar belang en dat hij dit net zoals de leden van het Openbaar Ministerie moet kunnen doen zonder rekening te moeten houden met het financiële risico verbonden aan het proces.

Het bestreden vonnis dient aldus te worden hervormd waar het appelland verwijst in een rechtsplegingsvergoeding wat de eerste aanleg betreft.

12.

Alle anders luidende conclusies worden door het hof verworpen als ongegrond, niet dienend en/of irrelevant.

**OM DIE REDENEN,
HET HOF,**

Recht doende op tegenspraak en in afwezigheid van eerste geïntimeerde (q.q.).

Gelet op artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

66948

1. Verwijst de zaak wat betreft het hoger beroep van appellant ten aanzien van eerste geïntimeerde (q.q.) naar de rol en houdt de beslissing omtrent de gedingkosten dienaangaande aan.
2. Verklaart het hoofdberoep in zoverre als gericht tegen tweede tot en met zesde geïntimeerde en de incidentele beroepen ontvankelijk en slechts in navolgende mate gegrond.

Bevestigt, weze het mede op andere gronden,, het bestreden vonnis in de mate dat dit het kwestieuze stakingsbevel opheft en het meer gevorderde afwijst als ongegrond.

Wijst het in deze instantie meer gevorderde, in de mate dat het al ontvankelijk zou zijn, af als ongegrond.

Verwijst appellant in de gedingkosten van de beide instanties, die enkel nuttig te begroten vallen aan de zijde van tweede tot en met vierde geïntimeerde op de kosten van dagvaarding ten belope van 276,39 euro + 25,00 euro en aan de zijde van vijfde en zesde geïntimeerde op de kosten van dagvaarding ten belope van 265,18 euro en zegt daarbij voor recht dat aan geïntimeerden geen rechtsplegingsvergoedingen verschuldigd zijn.

Aldus gewezen door de **negende kamer** van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Mevrouw M. Beerens

Raadsheer, waarnemend voorzitter,

De heer M. Baranyai

Raadsheer,

De heer Ph. Moens

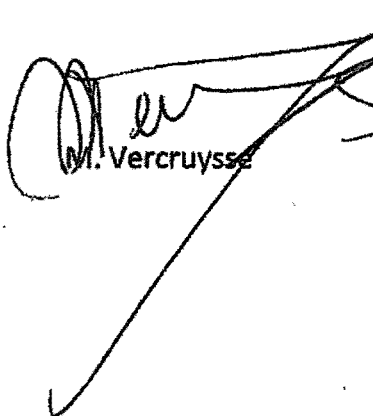
Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op **tien oktober tweeduizend en veertien,**

bijgestaan door

Mevrouw M. Vercruyssen

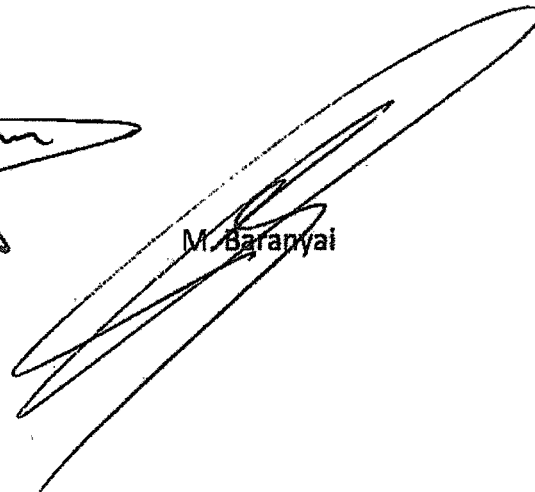
Griffier.

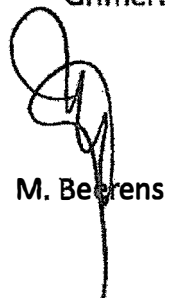
M. Vercruyssen

Ph. Moens

M. Baranyai

M. Beerens

